

FLICKAN från MOLDAVIEN

Erik
ERIKSSON

FLICKAN från MOLDAVIEN

Erik
ERIKSSON

 SAGA
EGMONT

Erik Eriksson

FLICKAN FRÅN MOLDAVIEN

SAGA EGMONT

Flickan från Moldavien

Copyright © 2004, 2017 Erik Eriksson og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711838556

Omslagsfoto: Shutterstock

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

MED VINDEN FRÅN LAND

1

När hon kom ut på gatan fick hon syn på den frusna vattensamlingen utmed trottoarkanten. Ett tomt cigarettpaket och något som liknade en liten torr kvist skymtade alldeles under den lövtunna isen.

Det var en sval eftermiddag, himlen var molnfri. Hela veckan hade varit blåsig och slaskig, men så kom solen och några minusgrader. När hon gick över trottoaren och såg isen tänkte hon på att det var nästan som det brukade vara hemma vid den här tiden på året: klart i luften, blå himmel och is på vattenpölar.

Men sommaren var varmare där hemma. Hon saknade äppelträden och bäcken och glasverandan med tomatplantorna. Nästan ett år hade hon varit hemifrån.

Nu gick hon snett över gatan till busshållplatsen. Klockan fem skulle hon vara på hotellet, senast halv sex. Han som kallades Ricky kom vid den tiden och han tyckte inte om att hon var sen. För det mesta var det Ricky som var där, men det kunde vara någon annan som hon inte kände, någon som satt bland gästerna i baren och iakttog henne och de andra flickorna.

Det var nästan alltid någon där som såg vad hon gjorde, någon som skulle berätta för Fisken.

Hon trodde att han hette Petrus, men hon tänkte på honom som Fisken, och om hon pratade med någon av de andra flickorna om honom sa hon alltid Fisken, eller Fiskmannen.

Fishman blev det eftersom de pratade engelska med varandra, en fåordig, knagglig engelska som mest bestod av fraser och enstaka ord.

Today you fine?

Not so bad, and you?

Okay, but little problem with money.

Me too, big problem.

Money betydde redovisning, pengar till den som skulle ha den dagliga summan. Det var nästan alltid problem med den saken.

Han hade ett tunt, ljust hakskägg, Fisken, mannen som fick pengarna som hon tjänade. Det var nog huden över kinderna och pannan som gett honom namnet. Skinnet var torrt och sprucket, det såg ut som fiskfjäll, lite blankt ibland eftersom han antagligen använde någon hudsalva.

En blank fisk var han, en välklädd fiskman som tog hand om pengarna som hon tjänade. Och även om det var någon annan som hämtade pengarna, eller begärde dem av henne, så hamnade de hos honom till slut.

Tio minuter i fem gick hon av bussen två kvarter från järnvägsstationen. Hon började gå ner mot hamnen och passerade teatern och konferenshotellet där hon hållit till under den första tiden i Tallinn. Men dit skulle hon inte nu. Hon vek av vid kaféet där de serverade piroger, sneddade över gatan och gick mot det brungula femvåningshuset med det nya hotellet där hon jobbat den senaste månaden.

Några minuter efter halv sex klev hon in genom porten. Och nu kände hon åter av skadan i bröstet. Det hade värkt lite när hon satt på bussen, när hon promenerade hade det lättat men plötsligt kom smärtan tillbaka med full kraft.

Hon stannade till en kort stund innan hon fortsatte in genom hallen och till baren. Kanske var det ett revben, hon trodde det. Han hade slagit med knuten hand från sidan. Det var för tre dagar sedan, men värken hade inte avtagit. Förra gången det hände hade hon haft riktigt ont i en vecka, och det hade läkt illa för hon hade fortfarande en knöl under högra bröstet.

Hon visste inte vad den mannen hette, han besökte sällan det här hotellet, och hon hade bara sett honom några enstaka gånger på de andra ställena där hon träffade män som betalade henne. Men hon visste att han hörde ihop med Fisken.

Hon drack en vindrink och rökte en cigarett. Bartendern kände igen henne, visste att hon hörde hit nu. Han serverade utan att fråga, eftersom han visste vem hon var och varför hon var här.

Vindrinken var svag, bestod mest av saft och vatten och så en snirklad citronskiva gränsle över glaskanten.

Hon kände igen två av flickorna som också drack utspädda drinkar, och hon förstod att mannen längst bort vid bardisken var Fiskens representant den här kvällen, hon hade sett honom ihop med Ricky. Han var kanske trettio år, långhårig i nacken, randig kostym, han drack whisky.

Bartendern fyllde på mannens glas och småpratade en stund med honom, de skrattade åt något, kanske kände de varandra.

Det var mest män i lokalen, ensamma män, och män i små grupper. Hon antog att de var utlänningar eftersom det var vanligt att folk på resa övernattade här. En del av de utländska männen kom enbart hit för att träffa flickor som tog betalt för sina tjänster. Andra män kom till baren för att dricka, men senare på kvällen följde även de med barens flickor.

Hon smuttade på sin drink och tände en ny cigarett. Några av männen såg mot henne. Hon gissade att det inte skulle dröja så länge förrän någon kom fram och slog sig ner intill henne.

Mannen som kom var lång och smal. Han var klädd i grön sammetskavaj och jeans, ljusblå skjorta som var uppknäppt i halsen. Han var tunnhårig, lite orakad på det där moderna sättet.

Han log mot henne. Hon log tillbaka och han frågade på engelska om han fick slå sig ner.

Hon svarade att det gick bra.

Han sa sitt namn.

Hon svarade med ett namn som hon bara använde när hon var här på hotellet.

Han sa att han var tysk.

Hon sa att hon tyckte om tyskar.

Han frågade om han fick bjuda henne på något.

Hon log och nickade och bartendern serverade henne ett nytt glas med den utspädda vindranken.

Den tyske mannen ursäktade sig och tog fram sin mobiltelefon och ringde upp någon. Hon förstod inte vad han sa eftersom han pratade tyska. Men hon la märke till att han log flera gånger samtidigt som han lyssnade på vad den andre sa.

Hon visste inget om Tyskland. Om Sverige visste hon lite för det var dit hon skulle enligt överenskommelsen med mannen som lämnat över henne till Fisken. Hon ville gärna tro att det var ett bättre land att bo i.

Nu var mannen färdig med samtalet. Han flyttade sig lite närmare henne och ursäktade sig ännu en gång.

- It is okay, sa hon.

- Fine, sa han.

De pratade samma sorts korthuggna engelska som hon var van vid. Enstaka ord och leenden, nya ord och ett okay i frågande ton.

Han sa att han var journalist.

- Very nice, sa hon.

Han förklarade att han hade en del frågor som hon kanske kunde svara på.

Hon såg undrande ut.

Han skrev något på en lapp.

Hon läste på lappen och såg siffran 100 och ordet dollar. Hon funderade en kort stund och så nickade hon mot mannen.

- In my room, sa han.

- Okay, sa hon.

De lämnade baren. Hon visste fortfarande inte om tysken ville betala för sexuella tjänster eller om han faktiskt var beredd att betala hundra dollar för ett samtal. Hon var beredd på speciella önskemål och hon kunde nog tänka sig att gå med på en hel del, bara inget våld. Konstiga kunder hade hon erfarenhet av. Men våld vägrade hon alltid att befatta sig med.

Mannen bodde på tredje våningen i ett rum med utsikt åt gatan. Han bad henne sitta ner. Han satte sig mitt emot henne. Ett litet soffbord skilde dem åt.

- Rök om du vill, sa han.

Hon tände en cigarett.

Han förklarade att han gjorde ett reportage om prostitutionen i Tallinn. Många män från andra länder åkte till Tallinn för att köpa kvinnor, berättade han.

Hon sa att hon visste det.

Han svarade att han förstod att hon var en av kvinnorna som de utländska männen köpte.

Hon frågade hur det var med de där hundra dollarna.

Han tog fram sin plånbok, la en sedel på bordet och hon såg att det var hundra dollar.

- Mitt liv, sa hon. Jag kan berätta om mitt liv.

Han nickade mot henne.

- De sa att jag skulle få ett bra jobb, sa hon.

Han lyssnade och hon fortsatte berätta om hur det var där hemma, inga jobb, fattigt, den långa resan, hur hon kom till Tallinn.

Hon märkte att han inte antecknade. Hon trodde att journalister alltid gjorde anteckningar.

- Männen, sa han. Jag är intresserad av männen som tjänar pengar på dig. Det är dem jag vill skriva om.

- Det är svårt, sa hon.

- Jag förstår det, sa han.

- Och farligt, la hon till.

Han tog fram ännu en sedel och la den på bordet. Det var också hundra dollar.

- Jag behöver namn, sa mannen.

Hon skakade på huvudet, andades djupt, la cigaretten som hon nyss tänt på askfatets kant, tog fram en ny ur paketet och tände den med hjälp av den gamla. Hon drog några djupa bloss på den nytända cigaretten.

Mannen höll fortfarande plånboken i handen. Nu öppnade han den och bläddrade bland sedlarna. Så lyfte han handen, räknade till fem på engelska samtidigt som han sträckte ut finger efter finger.

- Fem hundra, sa han.

Så gav han henne en av sedlarna. Den hade hon tydligen redan förtjänat.

Han upprepade att han var beredd att betala fem hundra dollar för namn och lite uppgifter om männen. Och han försäkrade att hon skulle hållas utanför, ingen skulle få veta att de hade talats vid.

Han undrade om hon ville fundera på saken.

Hon sa att hon inte visste.

Han sa att det var mycket pengar och hon nickade för det var det verkligen. Och Fisker skulle inte få dem, han kunde inte veta hur mycket hon fått. Femtio dollar kunde han få, resten skulle hon gömma undan. Det kunde vara början på en biljett till friheten, ett eget pass kanske. Hon hade hört en av flickorna säga att man kunde köpa sig ett pass i Tallinn för tusen dollar.

- Okay, sa hon.

Han log mot henne igen. Och nu tog han fram penna och ett anteckningsblock.

Hon gav honom de namn som hon kände till, och hon berättade var de där männen höll till, hur de såg ut, hur mycket pengar de fick. Allt som hon visste berättade hon. Först höll hon igen lite, men sedan blev det som en lättnad att berätta och hon kände hur hatet blossade upp och hon lämnade ut varenda detalj, allt det hemska och brutala, alla männen angav hon. Det mesta handlade om Fisker. Hon sa också att den långhårige i baren var en av Fiskers män.

Klockan var närmare åtta när hon gick tillbaka till baren. Journalisten stannade på sitt rum. Hon hade pengarna i kjolfickan. I handväskan hade hon hundra dollar, dem skulle hon visa den långhårige mannen senare i kväll när han frågade hur mycket hon hade tjänat.

Hon stannade i hotellets bar till halv tolv. Hon följde med en svensk man upp till hans rum klockan nio, kom tillbaka kvart i tio. Halv elva gick hon ut med en annan man till hans bil och kom tillbaka en halvtimme senare. Hon visste inte vilket land han kom ifrån men hon trodde att han kanske var från Finland.

När hon gjorde sig beredd att gå kom den långhårige fram till henne. Han sa att han hade sett att hon varit med tre män och han ville veta hur mycket hon tjänat.

Hon sa att hon fått ihop elva hundra estniska kronor, och så hundra dollar från tysken.

Den långhårige begärde hela summan.

Hon sa att hon ville behålla lite, åtminstone en tredjedel, för så brukade det ju vara.

Den långhårige sa att hon säkert fått mer eftersom alla tre varit utlänningar och de alltid lämnade lite extra.

Hon gav den långhårige vad han begärde.

När hon gick genom hotellets hall på väg mot utgången kom den tyske journalisten. Hon låtsades inte se honom, men han gick ifatt henne, tog med handen runt hennes arm och sa att han var nöjd med mötet. Han sa också att han hade kommit på ännu en sak som han ville fråga henne om.

Hon skakade på huvudet.

Han höll kvar greppet runt hennes arm och log mot henne.

- Fisken, sa han, vad heter han egentligen, det måste jag veta.

Han hade sänkt rösten lite, men hon blev ändå rädd för att någon skulle höra. Hon skakade på huvudet igen och tog ett steg bort från mannen, men han följde efter henne.

Han sa att han ville promenera med henne.

Hon lät honom göra det.

När de sneddade över gatan stod den långhårige i husets trappuppgång och tittade ut genom ett fönster. Han såg dem gå bort mot järnsvägsstationen. Han förlorade dem ganska snart ur sikte och då gick han tillbaka upp till baren.

En halvtimme senare satt han kvar. När den tyske journalisten kom in i baren hade den långhårige just fått sin fjärde whisky för kvällen.

Journalisten satte sig intill den långhårige. Efter en stund presenterade han sig och berättade att han höll på med ett reportage och han erbjöd den långhårige pengar om han hjälpte till med upplysningar.

Den långhårige sa att han inte var intresserad.

Journalisten sa att han kunde betala.

Hur mycket då?

Några hundra dollar kanske, svarade journalisten. Men han behövde namn.

Vilka namn ville han ha?

Journalisten förklarade, men den långhårige sa att han inte hade något att berätta för han visste ingenting.

- Fisken, sa journalisten, vad vet du om honom?

- Aldrig hört namnet, svarade den långhårige.

De satt kvar en stund i baren och småpratade innan den långhårige bröt upp.

2

Mot slutet av veckan blev det mildare igen. Fuktig dimma kom in från havet, Tallinns gator blev åter brunmoddiga när senvinterns sista snörester smälte, temperaturen höll sig runt noll på nätterna och gick upp till fem plusgrader mitt på dagen.

Så vände vinden från nordlig till sydostlig. Isen släppte från land och drev ut mot havet. Småhamnarna söder om Tallinn blev farbara, fiskebåtar kunde gå ut en bit utan att först behöva stängas med isvallar och flak.

Trots gråvädret kom det en hel del utländska besökare till Tallinn. Den tyske journalisten var kvar. Han pratade med flera flickor, men fick inte alls lika bra upplysningar av dem som han fått av den första flickan.

Han hade letat efter några av männen, försökt komma i kontakt med mannen som kallades Fisken utan att lyckas. Han hade också pratat med den estniska polisen. De kände till flera av namnen som han nämnde för dem.

Men han kom inte längre.

Då försökte han få tag i flickan igen, hon som var hans huvudkälla. Han såg henne en kväll i hotellets bar, men hon ville inte prata.

Han förstod att hon var oroad, att hon fruktade de där männen. Han försäkrade åter att hon kunde lite på honom,

ingen skulle få veta något.

Men de som ville veta hade redan förstått. Den långhåriga hade sett och han hade berättat för dem som han arbetade åt. Och polisen visste att en stor tysk tidning snart skulle skriva om prostitutionen i Tallinn, och den här gången skulle det handla om hallickarna, kvinnoförsäljarna, de nya slavjägarna.

Några av dessa män fick frågor av polisen. Och kanske kände de sig iakttagna, en aning utsatta, vilket de inte var vana vid.

Måndagen veckan därpå var vädret fortfarande grådisigt. Flickan som pratat med den tyske journalisten hade varit på hotellet som vanligt. Hon hade haft två män som inte var särskilt krävande, den ene var dansk och den andre finländare. Dansken var tjock och han flåsade tungt och hon kände att hans hjärta slog fort, under tio sekunder var hon orolig för att han skulle få hjärtslag.

Innan hon gick från hotellet lämnade hon pengarna som vanligt, och den här kvällen var det Ricky som satt i baren.

Halv ett åkte hon hem med bussen.

När hon sneddade över gatan utanför huset där hon bodde såg hon att vattnet var kvar vid trottoarkanten, men nu fanns där ingen is. Hon såg att det tomma cigarettpaketet låg kvar, överdraget med brun modd.

Rummet låg bakom ett garage vid gården. Det hade varit lager för maskindelar, det saknades fönster, men det fanns ett elektriskt element. En säng stod vid ena väggen och ett skåp vid väggen mitt emot. Dörren gick inte att låsa.

Flickan använde en toalett i källaren under gården. När hon behövde tvätta sig använde hon vattenkranen i

garaget. Inga arbeten pågick sent på kvällarna och nätterna, och det var då hon brukade komma hem.

Ljuset var tänt i rummet när hon kom hem den här natten. Hon såg det när hon gick genom garaget och kanske borde hon ha insett att något inte var som det skulle, kanske borde hon tagit varning och vänt om.

Men hon gick vidare mot dörren, stannade till några sekunder och lyssnade, fortsatte sedan, öppnade sakta.

En man i svart skinnkavaj satt på hennes säng, hon kände igen honom, men visste inte vad han hette. När hon steg in satt han kvar utan att säga något.

Samtidigt hörde hon att dörren stängdes och då förstod hon att någon fanns alldeles bakom henne. Hon vände sig om och såg att det var Ricky.

När hon först såg mannen på sängen blev hon rädd, men när hon fick syn på Ricky avtog rädslan för ett ögonblick: hon visste ju vem han var, hon brukade prata med honom.

Men rädslan kom tillbaka nästan omedelbart. Hon var instängd med två män och hon förstod att hon inte kunde vänta sig något gott av dem.

Flickan talade inte estniska, hon brukade använda engelska när hon var tvungen att tilltala männen som arbetade för Fiskeriet. Och det gjorde hon nu också. Hon frågade vad de ville.

- Du ska träffa nån, svarade Ricky.

- Vem då? undrade hon.

- Du får se, svarade Ricky.

Han tog tag i hennes arm, ganska hårt, han var stark, hon visste det.

Mannen på sängen reste sig upp. Ricky vred henne runt, öppnade dörren, knuffade henne i ryggen med sin andra

hand. Hon förstod att det inte var någon idé att göra motstånd, inte än i alla fall.

De gick ut i garaget. Det var ett långsmalt rum med plats för flera bilar i rad. Nu fanns det tre bilar där inne. Hon såg att det satt någon i bilen som stod närmast garageporten. Motorn startade. Ricky ledde henne fram till ena bakhjulet. Han öppnade den och knuffade in henne, samtidigt som mannen i skinnkavajen klev in genom den andra bakre dörren.

Mannen som suttit i bilen hade stigit ur och nu öppnade han garageporten.

Några minuter senare var bilen på väg genom förorten öster om Tallinn. Gatorna var inte helt tomma på folk, mannen som satt vid ratten körde lugnt och utan att väcka uppmärksamhet. De båda männen i baksätet satt vid varsin dörr, flickan satt mellan dem. En av männen tände en cigarett.

- Vart är vi på väg? frågade flickan.

- Du får se, svarade mannen med cigarett.

Efter en kvart såg flickan en skylt med ett Ortsnamn. Det stod Keila. Hon visste inte var det låg, men hon trodde att de körde söderut.

En stund senare skimrade hon havet till höger. Det var mörkt men hon såg en upplyst brygga och den snöbelagda isen närmast land. Så skimrade en skogsdunge. Efter några hundra meter syntes havet igen.

De körde igenom ett litet fiskeläge med en rad bryggor. Här var isen borta, vägen gick nära stranden, det svarta vattnet var i rörelse, små förtöjda båtar krängde av och an.

Bilen minskade farten, körde sakta ut på en udde. Vägen var gropig och smal.

De stannade, föraren slog ifrån motorn och släckte ljuset. Flickan förstod att de var framme.

- Hur mycket är klockan? frågade hon.

- Vad spelar det för roll, svarade en av männen.

Mannen som hade kört bilen började gå mot vattnet. De båda andra männen fattade tag i flickan och drog henne med sig. Hon följde med dem, och det var som om hon inte orkade göra motstånd, hon försökte inte streta emot, hon frågade inget och hon kände att något svalt och tomt bredde ut sig inuti henne.

Hon såg ryggen på mannen som gick framför henne. Nu var han framme vid en betongkant, en trappa som ledde nedåt, några steg bara, en brygga och en båt.

De stannade vid båten, någon öppnade en liten dörr i båtens styrhytt, en lång skäggig man i mörk rock och blå stickad luva. Han nickade mot de nyanlända. Så steg mannen som kört bilen åt sidan. Han släppte fram de båda andra och flickan. De gick ombord, Ricky först, sedan flickan och så den andre mannen. De behöll sina grepp runt flickans armar.

Och än en gång frågade hon hur mycket klockan var. Hon fick för sig att det var viktigt, att hon borde veta det.

Men hon fick inget svar. Båtens skeppare gick tillbaka in i styrhytten. De båda andra männen tog med sig flickan ner i ett manskapsutrymme under däck.

Det fanns ett litet väggfast bord där nere och två britsar utmed bordets långsidor. I rummets borte del fanns ännu en brits.

Männen släppte taget runt flickans armar och en av dem pekade på den borte britsen. Flickan satte sig ner och hörde samtidigt att båtens motor gick igång. Det var ett

dovt och skallrande ljud som snart ökade i styrka. Båten krängde till när de la ut från bryggan.

Flickan kunde inte låta bli att tänka på klockan, den borde vara runt två på natten.

Båda männen rökte. Han i svarta skinnkavajen erbjöd flickan en cigarett. Ljudet från båtens motor ökade åter i styrka.

När flickan rökt färdigt reste sig Ricky upp. Han gick uppför den korta lejdaren till utgången, stängde luckan efter sig, fortsatte till styrhytten.

Båtens skeppare hade ett sjökort framför sig. Det lystes upp av det svagt gula ljuset från instrumentbelysningen. Ricky tittade på kortet. Skepparen pekade. Ricky nickade när han såg att de inte hade långt kvar.

- Här nånstans? frågade skepparen efter en kort stund.

- Ja, här blir bra, svarade Ricky.

Skepparen drog ner farten. Ricky gick ut på däck, stannade några sekunder vid relingen, spanade ut i nattmörkret men kunde inte se något. Båten hade inga däcksljus tända och inga lanternor, det var en molnig natt utan stjärnor.

Så gick Ricky tillbaka ner i rummet under däck. Han tittade mot mannen i skinnkavajen, denne reste sig, de gick båda fram till flickan på britsen, grep tag runt hennes överarmar, drog upp henne.

Hon gjorde inget motstånd. Det svala och tomma var kvar, hon förstod att något avgörande höll på att hända men hon fogade sig.

Ricky gick först uppför lejdaren. Nu släppte han taget om flickans arm, men hans medhjälpare gick bakom henne och sköt henne framför sig.

När hon fick den kalla nattluften i ansiktet och hörde vågorna mot båtens sida visste hon vad de skulle göra med henne. Hon tog ett steg åt sidan, knuffade Ricky i magen, vände sig mot den andre mannen och försökte sparka mot hans smalben.

Slaget mot Ricky rubbade honom inte. Han stod kvar, fick tag med ena handen runt hennes hals, bröt ner henne mot däcket, satte ena knät mellan hennes skulderblad.

Den andre mannen tog fram en revolver ur byxfickan. Det var ett vapen med kort pipa. Flickan låg ner när han tryckte mynningen mot gropen i hennes nacke. En hårslinga kom i vägen.

Han tvekade ett ögonblick, tittade på Ricky, väntade kanske på ett tecken. Då tog Ricky revolvern. Han avfyrade ett skott. Omedelbart därefter lämnade han tillbaka vapnet.

Ricky lyfte upp flickan. Mannen som tagit emot revolvern hjälpte till med sin fria hand. Flickan vägde kanske femtio kilo. Tre kraftiga armar lyfte hennes kropp över relingen.

Hon försvann ner i vattnet intill båtens högra sida. Männen böjde sig ut men såg inget annat än det svarta vattnet. De tog några steg bakåt.

Så gick Ricky till styrhytten. Skepparen hade inte sett vad de gjort, men han hade hört skottet och han förstod att allting var över nu. Han hade redan ökat motorvarvet något. Nu öppnade Ricky dörren och när skepparen mötte hans blick och såg hans nickning visste han att det var dags att köra mot land.

När Ricky återvände till platsen vid relingen mötte han mannen i skinnkavajen som just hade hämtat en spann med lina ur en förrådslåda på akterdäcket.

- Ja, det behövs, sa Ricky.

Den andre mannen lutade sig över relingen och hivade upp en spann vatten. Så sköljde han bort blodet från däcket. Han drog upp ännu en spann, och en tredje, innan han var nöjd. Hälften av vattnet i tredje spannen lät han vara kvar. Han behövde det till sina händer. Även Ricky sköljde av händerna. När han gjort det tyckte han att han såg röda spår på däcket, fast det kunde ju lika gärna vara rost.

- Slå på mer vatten här, sa han.

Hans kumpan gjorde som han blivit tillsagd. Ricky stannade kvar för att försäkra sig om att det blev ordentligt gjort.

Båten var redan på väg mot land, men skepparen tog en annan väg nu. Han gick söderut, mot den höga udden med fyrtornet. Där bakom låg Paldiski med färjehamnen och kajerna. Det var kanske fem sjömil dit. Skepparen hittade, han hade kört i de här farvattnen i många år och nu kunde han dessutom följa fyrlyuset som han hade snett framför sig om babord.

Vädret var lugnt, vågorna obetydliga. Det dånade när det gamla plåtskrovet dunsade mot några isflak, men vattnet var i stort sett öppet.

Båten var byggd på sextiotalet, den var kvar från tiden när Sovjet hade en marinbas i Paldiski. Då hade den använts för transporter av folk och för kustbevakning, nu ägdes den av mannen bakom ratten. Förr hade det funnits siffror och en typbeteckning längst fram i stäven, på båtens båda sidor. Nu var det övermålat med två färgfält som framträdde tydligt mot båtens illa underhållna och rostanfrätta skrov.

Dimman tätnade framåt morgonen. I det första grå morgonljuset lyfte en flock storskrakar från det öppna vattnet nära land. De flög nära vattenytan och passerade en stund senare en rad stora isflak tre sjömil utanför Paldiskis udde. När fåglarna fann fritt vatten svängde de upp mot vinden och landade på vattnet. Det blåste från land och vinden ökade.

Några tomma plastdunkar som flöt lätt på ytan drogs med ut till havs av vinden. De tunga isflaken rörde sig sakta, men de var på väg åt samma håll, ut mot norra Östersjön.

En kropp fördes också ut av landvinden: en rygg, utsträckta armar, lätt böjda ben, böljande ljust hår. Ibland sjönk kroppen ner någon meter, men den flöt snart upp igen och det ljusa håret rörde sig lugnt och rytmiskt i takt med vågorna.

DE OKÄNDA ORDEN

1

Margret hade gott om tid, i alla fall trodde hon det. Men så var det ju för det mesta. Hon hade planerat allting så bra, borde hinna vara tillbaka i god tid, se över anteckningarna, ringa ett samtal. Och så hände något som slog ut planeringen. Och alltid vid fyratiden, eller halv fem, när hon borde avsluta dagens jobb.

Hur som helst, nu hände det igen.

Hon hade kört från Hässelby halv tre. Där hade hon suttit en timme med en åttiosexårig kvinna som hörde dåligt men för övrigt hade bra minne och hyfsad syn. Kvinnan hade berättat vad hon sett från sitt fönster vid tvåtiden den gångna natten, ett rån, en brutal misshandel, gärningsmannen hade grön jacka och blå hatt, offret var klädd i träningsoverall, blå och vit.

Men hade hon verkligen sett färgerna, det var ju mörkt?

Jo, hon var säker, han som slog hade en kort mellangrön jacka med veck i ryggen, och en bredbrättig mörkblå hatt, så var det.

Margret hade antecknat, frågat, de hade druckit kaffe, hon hade tagit med sig wienerbröd som hon köpt i fiket vid Brommaplan.

Så körde hon tillbaka mot stan, hon borde vara uppe på roteln en kvart i fem kanske, hinna säga några ord till sin

chef Lennart Philipsson, åka hem, laga middag.

Hon var på Bergslagsvägen när mobilen ringde, hon hade just passerat Islandstorget. Det var Philipsson, han bad henne ta ett brådslande jobb.

- Okej, vad rör det sig om? frågade Margret.

- Vi har tagit över ett mord i Rimbo, sa Philipsson. En död man har hittats inrullad i en matta. Vi behöver titta på lite olika mattprover för att kunna spåra den där speciella mattan. Kan du köra ut till IKEA, det ligger ett paket och väntar i nya huvudentrén på norrsidan, ja ute i Kungens kurva vid E4:an alltså.

- Jaha, sa Margret. Det är ju trångt på utfarten nu, men jag gör så gott jag kan.

När Margret passerade Brommaplan mötte hon en polisbil som körde i motsatt riktning med påslagna blåljus. Hon hade ingen anledning att fundera över vart den var på väg. Hon var snart uppe på Tranebergsbron. Hon la sig i högerfilen och tog av mot Essingeleden och E4:an. Det tog henne en halvtimme att köra till IKEA.

Polisbilen som i onödigt hög fart passerade rondellen vid Brommaplan var på väg till Molinvägen i Södra Ängby. De båda poliserna i bilen hade fått i uppdrag att kontrollera ett inbrott i en villa. En äldre man hade eventuellt blivit skadad.

De var lite osäkra på enkelriktningar och otillåtna vänstersvängar på Bergslagsvägen. Därför valde de en ganska snabb och säker omväg över Nockebyhov, runt Judarnskogen.

Det tog dem sex minuter att köra från Brommaplan till Molinvägen. De kom från sjösidan, såg de stora villorna med utsikt över Mälaren på Ängbyhöjden, hittade genast

adressen som de sökte: En gul villa, tre våningar, funkisstil, breda fönster, raka linjer, dubbelgarage, trädgårdsmur.

När de båda uniformerade poliserna hade parkerat bilen och började gå upp mot huset såg de att någon satt på en bänk till höger om dörren. Det var en äldre man, klädd i en halvlång, brun jacka, baskermössa och en lång, blå halsduk som hängde ner framför den oknäppta jackan.

Mannen satt kvar när poliserna gick fram mot honom. Men så reste han sig upp, mödosamt och med stöd av ena handen. När han kommit upp i stående lutade han sig mot husets vägg. Den ena polisen presenterade sig.

- Per Martinsson, Västerortspolisen, sa han. Det här är min kollega Manetha Lauerts.

- Anders Sjögren, pensionär, sa mannen. Det var jag som ringde, jag är granne.

- Jaha, vad är det som har hänt? undrade polisen som hette Martinsson.

- Det var nån i huset, jag såg det och gick hit. Jag bor där nere.

Anders Sjögren pekade mot ett mindre hus till höger nedåt vägen. Det såg ut som ett äldre timrat hus, byggt i en helt annan stil än de stora funkiskåkarna i området.

- Jag har nyckel, sa Sjögren. Jag brukar titta till huset när Malm är borta, och då såg jag att det var nån här. Men när jag kom stack de iväg och jag åkte omkull och slog mig lite, men det är inte så farligt.

- Var det en eller flera personer? frågade den kvinnliga polisen.

- Det var två karlar, i vanliga kläder, de stack med en jävla fart när jag kom alltså.

- Hade de nåt med sig, bar de några saker, såg du det?

- Jag tror inte det, nej jag är rätt säker på att de inte hade nåt i händerna.

- Åkte de bil härifrån?

- Ja, de drog iväg med en jävla fart, jag hann inte se vad det var för bil för muren skymde.

- Hur gick det till när du slog dig?

- En av dem knuffade till mig helt enkelt, och då ramlade jag och det hände visst nåt med ryggen, tror jag.

- Ska vi köra dig till doktorn?

- Nej, jag lufsar hem och tar ett varmbad.

De båda poliserna såg lite tveksamma ut. De tittade på varandra men bestämde sig för att tro på mannen.

- Okej, får vi ditt telefonnummer, sa Per Martinsson. Och adressen också så hör nån från polisen av sig om det är nåt mer.

Mannen lämnade uppgifterna. Martinsson antecknade och frågade ännu en gång om Sjögren inte behövde träffa en läkare. Sjögren upprepade att han skulle bada.

- Kan du gå med oss in först? undrade Manetha Lauerts. Vi måste nog titta lite. Orkar du det?

- Absolut, sa Sjögren. Jag visar er runt, jag hittar.

De gick in i det stora huset. Möbler och detaljer där inne gick i stil med husets arkitektur: raka linjer, stålrör, glas, rena ytor, luft, ljusgult, vitt.

- Vet du hur de där killarna tog sig in? frågade Martinsson.

- Jag gick en sväng innan ni kom, svarade Sjögren, men jag såg inget som var trasigt eller så.

De gick runt, från hallen till vardagsrummet, biblioteket, matsalen, köket, jungfrukammaren, uppför trappan till sovrummen, badrummet, så nästa trappa till översta våningens barnrum och utsiktsrum.

De såg inget som tydde på inbrott, ingen åverkan, inga krossade rutor, inget uppbrutet, inte minsta oordning.

- Du kanske skrämde bort dem, sa Manetha Lauerts.

- Vem vet, svarade Sjögren.

De gick ner igen. Martinsson frågade vem som ägde huset, Sjögren berättade vad han visste och Martinsson skrev: Lars T Malm, cirka 50, Molinvägen 33.

- Vad jobbar Malm med? undrade Martinsson.

- Han har ett företag som gör skyddskläder och sånt, de flyttade tillverknigen till Estland för några år sen.

Fibranet heter firman. Jag tror det går bra för Malm.

- Och var är han nu?

- Han är visst i Ryssland den här gången. Det är affärer hit och dit, fast för det mesta är han ju i fabriken i Estland. Och han är gift med Gunilla. De har en son som är på nån skola i Amerika. Magnus heter han. Jag tror Gunilla är där nu, och så barnflickan, eller det är väl ett hembitråde, hon är visst från Estland.

- Vad heter hon då?

- Jag tror det är Mirelle, hon är väl runt tjugo kanske.

- Och hon bor i den där lilla jungfrukammaren?

- Jag antar det.

Per Martinsson skrev inte upp barnflickans namn. Han hade gjort de anteckningar som behövdes.

- Tack då, sa han. Nu åker vi. Du kan väl låsa så går vi tillsammans härifrån. Vill du ha skjuts hem?

- Nej, jag bor ju här bredvid, svarade Anders Sjögren.

När han hade låst ytterdörren ryckte Per Martinsson lite i handtaget för säkerhets skull. Sedan gick de sakta ner mot grinden.

Halv sju var Margret tillbaka på Kungsholmen. Eftersom hon körde sin privatbil kunde hon inte parkera den på polishusets gård. Nu fick hon leta efter en parkeringsplats en stund. Hon körde Kungsholmsgatan upp mot Kronobergsparken, vände, sneglade in mot sidogatorna, fortsatte, hade tur, hittade en ledig plats utanför Rådhuset.

Hon hängde jackan i sitt rum innan hon gick in till Lennart Philipsson. Hon bar på ett ganska tungt paket.

- Mattprover, sa hon. Det känns som hela årskollektionen.

- Tack ska du ha, svarade rotelchefen. Det blir Allans sak att ta hand om det här i morgon, du får hjälpa honom. Vi har genomgång klockan åtta.